

И кад у Сентандреји једном нестане Срба, а једаред ће их нестати, онда ће им обронак дивних планина бити гроб, а звук звона њихових храмова пропратиће их у вечност, а храмови остаће као споменици њиховог духа и живота - писао је, средином 19. века, Сентандрејац, српски националиста и мађарски патриота, Јаков Јаша Игњатовић.

Од оних, најмање 200.000, Срба који су, под вођством патријарха Арсенија Чарнојевића, бежећи од Турака, кренули у велику сеобу на север, од оних осам хиљада колико их је, 1690, стигло до ондашње Сентандреје, тамо данас не живи више од двадесетак душа које вуку корене од старих Србаља, а од седам православних храмова, у повременој функцији их је још четири... Шпартам, прекјуче, по дивном дану сентандрејском, још су тамо тргови и улице Вујичића, Мартиновића, кућа првог градоначелника Евгенија Думче, ту су и Пожаревачка, Београдска саборна, Благовештенска и Преображенска црква, ту је и Ћипровачка, која више није православна, ту је и "Лазар цар тер" - трг, на самој обали Дунава, где су Срби прогнани са Косова и Метохије и Рашке земље, у прву дрвену црквицу положили свој "заветни ковчег", кивот са моштима кнеза цара Лазара који су, из своје дотадашње домовине, у привремену престоницу донели на леђима...

А онда, у повратку, на граници Европске уније са остатком света - отрежњење из великог сна о "српској важности и угледу" у свету. Сати чекања, док држављани ЕУ пролазе за неколико минута. Но, земља Србија, под садашњим Врховником, има данас неке друге приоритете. Ето, пре два дана, наше умно руководство обрадовало је грађане (ко је рекао одабране старлете и брзисмене?), већ одушевљене сазнањем да смо тим истима дали војне установе Моровић и Карађорђево такорећи бадава на експлоатацију, па, ако буде неког профита, буде, а већ неколико година га, наравно, нема, верујемо им на реч - потписивањем међудржавног споразума са Уједињеним Арапским Емиратима о међусобном важењу возачких дозвола, тако да сада, кад запучате својим аутом, за Дубаи или Абу Даби, нема да бринете!

